

Fra amerikansk side var der lagt megen vægt på, om USA i forbindelse med de to konferencer (Verdensbeskæftigelseskonferencen og den 61. arbejdskonference) ville kunne »mønstre sine ligesindede« og få mere eller mindre tilslutning til sine synspunkter. Efter vestlige iagttageres mening skete der ikke på de to konferencer begivenheder, som kunne få USA til at hævde, at de vestlige lande havde siddet denne indirekte opfordring overhørig, og konferencernes forløb må generelt siges ikke at kunne bestyrke USA i dets kritik af ILO.

I efteråret 1976 og foråret 1977 fortsatte drøftelserne mellem de vestlige lande og USA, og som året før var der til arbejdskonferencen i år fra USAs side lagt op til en mønstring, ligesom det – uofficielt – var blevet stærkt antydnet, at enhver form for usaglig politisering ville veje tungt imod i overvejelserne om USAs eventuelle forbliven i ILO.

Efter slutningen af konferencen var der blandt de vestlige delegerede stor pessimisme med hensyn til chancerne for, at USA forblev medlem af organisationen, ikke mindst efter afstemningsresultatet i plenum om rapporten fra komiteen vedrørende konventioner, og afstemningen om behandlingen af USAs forslag om ændring af forretningsordenens artikel 17.

Den endelige amerikanske stillingtagen til spørgsmålet, om opsigelse af medlemskab af ILO skal have effekt, vil dog først ske umiddelbart før udløbet af to-årsfristen den 5. november 1977.

USAs udtræden af ILO vil foruden en selvfølgelig meget stor politisk betydning også have direkte indflydelse på organisationens handledygtighed, fordi USA betaler 25 pct. af organisationens budget. (Den fordelingsnøgle, hvorefter bidragene til ILO lignes på medlemsstaterne, er hentet fra FN).